Eu am văzut multe feministe în viaţa mea. Şi mi-a fost dat să surprind şi resortul intim al mişcării acesteia: *feminismul decurge din lipsa de feminitate*. Încercarea – ridicolă în pretenţiile ei şi generatoare de milă în lipsa ei de mijloace – de a expropria pe bărbat din funcţiile lui politic-sociale, în beneficiul femeilor, nu a fost niciodată întreprinsă de femei propriu zise; ci, în chip normal, de biete fiinţe aruncate, printr-o lipsă sau alta, în afară de putinţa acţiunilor lor fireşti, scoase, printr-o deformaţie sau alta, de sub raza de valabilitate a legilor lor fireşti.

Veleităţile de stăpânire ale femeilor? Nimeni nu ar avea, la urma urmelor, dreptul să le nege sau să le duşmănească. Căci nu ar însemna decât să ne facem iluzii. Stăpânirea aceasta a fost întotdeauna un fapt. Ea e mai slabă astăzi, de când femeile au încercat să o exercite direct, la egalitate cu bărbaţii, după aceleaşi norme şi poziţii ca şi bărbaţii – şi, evident, au fost înfrânte. Ceea ce şi explică, de altfel, lipsa oricărei femei ca element hotărâtor de declanşare a acţiunii în toate marile prefaceri actuale. Dar întâmplările istorice au stat prea întotdeauna şi prea sub stăpânirea – adesea dură şi tiranică – a femeilor, pentru a se putea nega acesteia drepturile la existenţă.

A fost o stăpânire deci, - însă s-a exercitat altfel. După legile fireşti ale femeii. Care, orice ar spune feministele, este totuşi altceva decât un bărbat. Altceva, nu numai ca organism şi sensibilitate; ci altceva ca structură spirituală. Mai aproape de realităţi, – în contact mai nemijlocit cu viaţa. Mai identificate cu ea. Nedepăşind-o cu gândul; dar fiind această viaţă. Şi redând-o. Într-un gest sau într-o vorbă. Încercarea noastră conceptual-analitică de a despica realităţile după liniile lor fireşti, de a le grupa şi sistematiza pentru a le cunoaşte, se dovedeşte a fi o penibilă trudă pe lângă îndemnarea instinctivă, de animal aproape, cu care o femeie mai mult jucându-se, fixează elementele esenţiale ale unei situaţii, precizează punctele nevralgice, ignoră într-o problemă tot ce e lipsit de relevanţă.

Pe această linie, deci, a vieţii, şi mai departe a răsfrângerii vieţii, a reprezentării ei simbolice, şi nu pe cea a cunoaşterii şi acţiunii analitic-discursiv trebuie să se mişte activitatea feminină – dacă vrea să fie rodnică. Pe linia feminităţii adică, şi nu a feminismului.